

ENTER

择天记

ทำ

18

ลิขิต

พลีก

ไซดชะตะ

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

พิมพ์ครั้งที่ 1

LINKS ONE

阅文集团

ENTER
บทกลองอ่าน
13
白蛇传

ENTER
บทกลองอ่าน

ENTER
บทกลองอ่าน

ผู้เรียบเรียง
Maoni Maoni
Enter Books ภัทรรัตน์
ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สับฟ้าพิชิตปฐพี'

ENTER
ENTER
阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

คงไม่มีคำไหนที่เหมาะสมจะกล่าวถึงทำลิขิตพลิกโชคชะตาในช่วงนี้มากไปกว่า 'ไม่มีมิตรแท้และศัตรูที่ถาวร' อีกแล้ว เพราะแม้แต่เผ่ามารที่จับมือกับเผ่ามนุษย์ต่อกรเผ่าปีศาจมานับพันปีเวลานี้ยังเริ่มมีใจเป็นอื่น และหากไม่ต้องการสานสัมพันธ์กับเผ่ามนุษย์อีกต่อไป จะหันไปหาพันธมิตรจากที่ได้ได้อีกถ้าไม่ใช่ 'เผ่าปีศาจ' หากเมืองไปตีหันไปจับมือกับเมืองเสรีเหล่าจริงเผ่ามนุษย์คงถึงคราวตกที่นั่งลำบากเป็นแน่แท้

เงินฉางเชิงเป็นสังฆราชของศาสนาหลวง และยังเป็นอาจารย์ของลั่วลั่วองค์หญิงเพียงหนึ่งเดียวของเผ่ามาร ทว่าแม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่แน่ว่าจะใช้สถานะเหล่านั้นแก้สถานการณ์ร้ายแรงนี้ได้ 'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เล่ม 18 ดำเนินมาถึงจุดที่เข้มข้นขึ้นอีกขั้นแล้ว!

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านั้นแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่าย ๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มม่อได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การ์ตูนตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้อ่านไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรก์นักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

“หิมะตกใหม่และสายลมวสันต์สะอาดที่สุด อาจารย์เป็นคนเช่นนั้น”

ตอนที่ 118

ภูตสวรรค์จากพื้นพิภพอัน

คำพูดนี้ของเปี้ยยังหยังยอมกล่าวกับมู่ฮูหยินและเสี้อคลุมดำ
มู่ฮูหยินยื่นเอามือไพลหลังราวกับกำลังเผชิญกับมหาสมุทรกว้างใหญ่
สีหน้าเคร่งขรึมอย่างมาก ไม่ตอบคำถามเขา

ตันไม้ริมหน้าผาต้นนั้นถูกเจตนากรรมหมัดทำลายจนสลายหายไป
แต่จุดที่เสี้อคลุมดำยืนอยู่ยังคงหลงเหลือเงาของตันไม้

เงาของกลุ่มใบไม้ที่ทอดลงบนร่างเขาทำให้มองเห็นรูปลักษณะของเขา
ไม่ชัดเจน แต่ไม่อาจกลบเสียงเขาได้

เสียงหัวเราะแปลกประหลาดดังมาจากเสี้อคลุมดำแล้วจากนั้นก็
สิ้นสะเทือนไปทุกทิศทางราวกับฟ้าร้องคำราม เสียงดังอื้ออึงอย่างยิ่ง

สีหน้าเปี้ยยังหยังค่อยๆ สงบ ทว่าอารมณ์กลับดิ่งลง

วันนี้เข้ามาเพื่อล้างแค้นให้บุตรชาย แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าเขาอาจจะ
ต้องมาตายที่นี่

เสียงดังเครื่อง แขนเสื้อเขาลอยขึ้น กระบี่ดวงตาที่ก่อกำเนิดจากแสงดาว
บริสุทธิ์ไร้ใดเปรียบถือกำเนิดบนพื้นดิน ก่อนฉีกกระชากท้องฟ้าที่อยู่
ไกลออกไปหลายพันจั้ง พาดฟันใส่เมฆขาวก้อนนั้น

มีเสียงเสียดสีดังขึ้นราวกับยอดเขาหนักได้เลื่อนไถลไปบนพื้นดิน เมฆขาวสายใหว่อยู่ครู่หนึ่งก่อนดอกไม้แดงจะสบโอกาสเปลี่ยนเป็น ลำแสงสีแดงพุ่งกลับไปยังหน้าผา ลอยอยู่เหนือศีรษะเปียยังหงอย่าง ระแวดระวังที่สุด

เมฆขาวสลายตัวไปและแสงสีทองนั้นก็แผ่ปกคลุมไปทั่วทั้งท้องฟ้า สว่างไสวไร้ใดเปรียบ ชวนให้สบตาอย่างที่สุด

หากเสื้อคลุมดำไม่วางผนึกเอาไว้ก่อน แสงนี้คงจะทำให้ทั่วผืนพิภพ แตกตื่นไปแล้ว

ในตอนนี้มีเพียงไม่กี่คนบนสองฝั่งแม่น้ำหงเหอที่ได้เห็นแสงนี้ แต่เพราะมันสว่างเกินไป พวกเขาจึงไม่สามารถมองเห็นภาพที่แท้จริง ทว่าเปียยังหงกับอู๋ฉงยี้บึ้งมองเห็น สีหน้าจึงเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด ผิดปกติ

ถึงกับสามารถมองเห็นความสับสนและหวาดกลัวในดวงตาของ อู๋ฉงยี้ได้เลื่อนวาง

ร่างสองร่างค่อยๆ ปรากฏขึ้นในแสงสว่างไร้ขอบเขต

ปิกสีชาวกว้างหลายสิบจั้งกระพือซ้ำๆ อยู่ด้านหลังพวกเขา

ร่างทั้งสองเปลือยเปล่า มีส่วนเว้าส่วนโค้งสมบูรณ์แบบและบริสุทธิ์ ไร้รอยต่างพร้อย ไม่มีอะไรที่มากเกินไปจนความจำเป็นบนร่างกายนั้นและ ไม่อาจจะบุพศของพวกเขาได้

ลำแสงนับไม่ถ้วนเหล่านั้นแผ่ออกมาจากร่างกายและปิกของพวกเขา ดูศักดิ์สิทธิ์อย่างที่สุดแต่ก็เปี่ยมไปด้วยเจตจำนงในการทำลายล้าง

คนทั้งสองเป็นสิ่งใดกัน พวกเขามาจากที่ใด

"หุตสวรรค์แห่งแสงศักดิ์สิทธิ์มาถึงแล้ว พวกเจ้ายังคิดต่อต้านอีกหรือ"

เสียงของเสื้อคลุมดำมีดมนเยือกเย็นผิดปกติ แต่เทียบกับการในอดีต พันปีก่อนมันกลับมีอารมณ์อันยากอธิบายผสมอยู่ด้วย

ดูเหมือนว่าคนที่ทั้งสองที่ปรากฏตัวขึ้นในแสงสว่างซึ่งเขาเรียกว่า 'ทูตสวรรค์แห่งแสงศักดิ์สิทธิ์' นั้นจะส่งผลกระทบต่ออารมณ์ของเขายูบ่าง ตำนานกลายเป็นจริงและยังปรากฏขึ้นตรงหน้า เปียยังหงตงตะลึง อย่างมากจริงๆ

แต่ถึงอย่างไรเขาก็เป็นหนึ่งในผู้แข็งแกร่งที่สุดของผืนพิภพแห่งนี้ ดังนั้นเขายอมกลับคืนสู่ความสงบขบยามปกติได้อย่างรวดเร็ว

โดยเฉพาะตอนที่สายตาเขามองผ่านแสงสว่างไปยังทูตสวรรค์ทั้งสอง สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นเฉยชา

"ด้วยตัวประหลาดไม่ชายไม่หญิงสองตัวนี่นะหรือ"

ยากจะรู้ว่าสองคนที่ถูกเรียกว่า 'ทูตสวรรค์แห่งแสงศักดิ์สิทธิ์' เข้าใจคำพูดของเขาหรือไม่

การต่อสู้เริ่มขึ้นในทันที

ลำแสงสองสายไม่สนระยะห่างหลายพันจั้งระหว่างหน้าผากับ ท้องฟ้า ดูคล้ายทะลุผ่านช่องว่างมาถึงเปียยังหงกับอู่ฉงปี้โดยตรง

สิ่งที่ติดตามมาคือแสงสว่างไร้ขอบเขต แแรงกดดันอันน่าพร่นพรึง และการโจมตีที่ทั้งศักดิ์สิทธิ์และเปี่ยมกลิ่นอายแห่งการทำลายล้าง

ในแสงสว่างบาดตา เปียยังหงกับอู่ฉงปี้ได้เห็นหน้าตาทูตสวรรค์ อย่างชัดเจนในระยะใกล้เป็นครั้งแรก แม้จะเป็นเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ก็ตาม

ทูตสวรรค์ทั้งสองมีใบหน้าสมบูรณ์แบบ สีหน้าไม่แฉแสอย่างสิ้นเชิง และปราศจากอารมณ์ใดๆ มีเพียงความศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น

หว่างคิวพวกเขา มีรอยแสงรูปโค้งสายหนึ่ง ดูงดงามและศักดิ์สิทธิ์ หาใดเปรียบ

หากมองด้วยสายตาของมนุษย์ ทูตสวรรค์ทั้งสองดูคล้ายกันมาก มีเพียงกลิ่นอายที่แผ่ออกมาเท่านั้นที่ต่างกัน หนึ่งเย็นชาไร้ความรู้สึก

อย่างมากในขณะที่อีกหนึ่งโหดเหี้ยมดูร้ายอย่างยิ่ง แต่ทั้งคู่ต่างก็ไร้อารมณ์
ความรู้สึกของมนุษย์โดยสิ้นเชิง คล้ายคลึงกับสิ่งไร้ชีวิตบางอย่าง ยกตัวอย่าง
เช่นคลื่นทะเลรุนแรงหรือน้ำค้างแข็งและหิมะอันเย็นเยียบ

แสงกระบี่สายหนึ่งฉีกผ่านคลื่นแสงไปทางทิวตสวรรค์ที่เย็นชา
ไร้ความรู้สึก แต่กลับถูกปีกคู่นั้นรับเอาไว้

เป็ยยังหงส์รู้สึกถึงพลังสายหนึ่งที่ยิ่งใหญ่มหาศาลประหนึ่งท้องฟ้า
ดวงดาว

กระบี่ดวงตาที่ก่อขึ้นจากแสงดาวกลายเป็นเศษเสี้ยวนับไม่ถ้วน
ในทันที

ดอกไม้แดงส่งเสียงหวีดขึ้น กลีบดอกไม้บานออก กันเศษแสงดาว
และคลื่นแสงเอาไว้

ตูม!

รอยแตกนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นบนที่ราบหน้าผา เศษหินปลิวว่อน
ในขณะที่หลุมลึกหลายจั้งปรากฏขึ้น

เป็ยยังหงส์ยืนอยู่ที่ก้นหลุม มือทั้งสองยกขึ้น

ทิวตสวรรค์ที่เย็นชาไร้ความรู้สึกลอยอยู่กลางอากาศ มือข้างหนึ่ง
กดลงมา

สถานการณ์อีกฝั่งหนึ่งอันตรายยิ่งกว่า

เมื่อเห็นทิวตสวรรค์ลงมาจากท้องฟ้า อู๋ฉงยี่ก็นึกถึงตำนานที่นาง
เคยอ่านเมื่อยังเยาว์วัยในห้วงวันไซ๋ว นางเริ่มรู้สึกหวาดกลัวและไม่สบายใจ
จิตใจจึงสั่นสะท้านยากจะรักษาเส้นทางแห่งจิตให้มั่นคงได้ ทำให้ทะเล
ดอกบัวสายไหวไม่หยุดนิ่งแม้ไร้ลม การป้องกันของนางปรากฏของไหว
ทิวตสวรรค์ผู้นั้นได้เปลี่ยนเป็นลำแสงพุ่งเข้าไปในช่องโหว่ พาดฟันลงไป
ราวกับกระบี่

เสียงฉับแผ่วเบาดังขึ้น แขนซ้ายของอู๋ฉงยี่ถูกตัดพร้อมกับเลือด

สีทองเจิดจ้าที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ครั้งนี้ได้ยินเสียงกรี๊ดร้องของภรรยา เบียดยั้งหงก็คำรามอย่างโกรธเกรี้ยว เขาปล่อยสองหมัดที่บรรจุแสงดาวและปรมาณูแท้ที่บาเพ็ญเพียรมา หลายร้อยปีออกไปขับไล่ทูตสวรรค์ตนนั้น ก่อนจะรุดไปตรงหน้าคู่ขงปี อย่างรวดเร็ว มีอวฮาเขาสร้างกระบี่จากแสงดาวขึ้นอีกครั้งแล้วพาดฟัน ไล่ทูตสวรรค์อีกตนให้ถอยไป

ดอกไม้แดงบินกลับมาและโคจรรอบเบียดยั้งหงกับคู่ขงปีด้วยความเร็วสูงราวกับดาวตก มันแผ่พลังปรมาณูอันแข็งแกร่งทำให้สถานการณ์หยุดนิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง

แค่ประมือเพียงครั้งเดียว เบียดยั้งหงก็รู้ว่าทูตสวรรค์ทั้งสองที่มาจาก ผืนพิภพเชิงกวงนั้นน่ากลัวมาก

ทูตสวรรค์ทั้งสองดูเหมือนจะสามารถเข้าใจและใช้กฎของโลกได้ตามสัญชาตญาณ หากเทียบพวกเขากับระดับการบำเพ็ญเพียรของ ผืนพิภพแห่งนี้ พวกเขาต้องเป็นผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์แต่กำเนิด ยิ่งไปกว่านั้นร่างกายของพวกเขายังคล้ายสร้างขึ้นจากพลังของแสงศักดิ์สิทธิ์อันบริสุทธิ์ที่สุด แข็งแกร่งยากทำลาย แม้แต่เชื้อพระวงศ์ของเผ่าปีศาจก็ยากจะเทียบเคียงได้ ที่น่ากลัวที่สุดก็คือพวกเขามีความเร็วและการตอบสนองระดับเหนือจินตนาการ ราวกับพวกเขาเป็นลำแสงของจริงสามารถรุกและถอยได้อย่างอิสระโดยไม่สนกฎเกณฑ์ทั้งปวง

เมื่อเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งน่าหวาดกลัวเช่นนี้ แม้แต่เบียดยั้งหงที่อยู่ระดับแถวหน้าของกลุ่มผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ก็ยังรู้สึกว่าการรับมืออีกฝ่ายนั้นเหน็ดเหนื่อยอย่างมาก ส่วนคู่ขงปีเห็นได้ชัดว่านางไม่อาจทนรับการโจมตีได้แม้แต่ครั้งเดียว หากไม่ใช่เพราะเบียดยั้งหงตอบสนองอย่างรวดเร็วและมีความเร็วเป็นเลิศ เกรงว่าตอนนี้นางคงตายไปแล้ว

อู่ฉงยี่ปู้รู้ว่าสถานการณ์อันตรายอย่างยิ่ง ดังนั้นต่อให้รู้สึกเจ็บปวด บริเวณแขนที่ถูกตัดขาดอย่างที่สุด และพลังศักดิ์สิทธิ์ยังคงโจมตีอยู่ ภายในไม่ให้นางใช้แสงดาวมาฟื้นฟูร่างกาย นางก็กัดฟันไม่ยอมส่งเสียงใดๆ แต่กระนั้นใบหน้านางก็ซีดขาวและไม่อาจกำจัดประกายหวาดกลัวในดวงตาได้

เปี้ยยังหงเห็นสภาพน่าอนาถของภรรยา ดวงตาก็เย็นเยียบ ความโกรธเกรี้ยวพุ่งขึ้นถึงขีดสุด

ทูตสวรรค์ทั้งสองลอยอยู่กลางอากาศ มองลงมาที่อู่ฉงยี่กับเปี้ยยังหงอย่างเฉยเมย

ทูตสวรรค์ที่เย็นชาไร้ความรู้สึกมองไปที่แขนซึ่งถูกตัดขาดของอู่ฉงยี่ เห็นเลือดสีทองที่กำลังหยดลงมาเหล่านั่น ทูตสวรรค์ก็พลันเอ่ยขึ้น

เขาพูดด้วยสีหน้าเฉยชา แต่น้ำเสียงน่าเกรงขามอย่างที่สุด

เขาใช้ภาษาของผืนพิภพเชิงกวง ทำนองเสียงแปลกประหลาดและซับซ้อน

กล่าวตามเหตุผล คงไม่มีผู้ใดบนหน้าผาสามารถเข้าใจคำพูดของเขา ที่น่าประหลาดใจคือหลังคำพูดเขาถูกสายลมเย็นของภูเขาพัดผ่าน มันก็กลายเป็นภาษาของผืนพิภพแห่งนี้

"เป็นผู้ขโมยไฟจริง ๆ พวกเจ้าดูหมิ่นเทพเจ้า จึงต้องตาย"

ตอนที่ 119

ปฐมบทของการต่อสู้ระหว่างผู้ศักดิ์สิทธิ์

เปี้ยยังหงเข้าใจสิ่งที่ทูตสวรรค์กล่าว แต่ไม่เข้าใจความหมาย
เขาไม่รู้ว่าผู้ขโมยไฟคืออะไร หรือ 'เทพเจ้า' องค์ใดที่ผู้แข็งแกร่ง
จากต่างเผ่าเลือกมาใส่ศรัทธา

เขารู้ว่าตัวเองกำลังเผชิญหน้ากับสถานการณ์อันตรายที่สุดในชีวิต
อันตรายยิ่งกว่าครั้งเผชิญหน้ากับจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ในสุสานเทียนชู่
เสียอีก

ทูตสวรรค์สามารถใช้ลมเย็นของภูเขาเปลี่ยนคำพูดของตนให้เป็น
ภาษาของผืนพิภพแห่งนี้ นี่พิสูจน์ว่าการคาดเดาของเขานั้นถูกต้อง

ตัวประหลาดจากผืนพิภพเชิงกวงมีความสามารถเข้าใจและใช้
กฎเกณฑ์ของโลกได้อย่างอิสระโดยแท้จริง

ถึงกับเป็นไปได้ว่าการดำรงอยู่ของพวกเขาที่มีพื้นฐานมาจากกฎเกณฑ์
เหล่านี้

แต่ในตอนนีเปี้ยยังหงสงบอย่างมาก สิ้นหน้ถึงกับเปลี่ยนเป็นเฉยชา
กว่าเดิม

ในฐานะผู้แข็งแกร่งของผืนพิภพ เขายอมไม่ตื่นตระหนกเมื่อเจอกับ

เหตุการณ์ใหญ่ ในทางกลับกันเขายังสุขุมมากกว่าเดิม

หลังจากประมือกันครั้งแรก เขาก็พอจะเข้าใจรูปแบบการต่อสู้และวิธีที่อีกฝ่ายใช้ประโยชน์จากกฎเกณฑ์ของโลกขึ้นมาบ้างแล้ว

หากเป็นการต่อสู้แบบหนึ่งต่อหนึ่ง เขามั่นใจว่าอย่างน้อยตนก็ไม่พ่ายแพ้

ปัญหาที่คือภรรยาเขาบาดเจ็บหนัก แขนขาด และผู้แข็งแกร่งที่มีมือลึกลับยากยิ่งถึงที่แท้จริงอย่างมู่ฮุยหนีกับเสื้อคลุมดำยังยืนอยู่ด้านข้างตลอดเวลา

ทิวตสวรรค์ที่โหดเหี้ยมดูร้ายพลันร่อนลงมา พร้อมพันกระบี่แสงในมือใส่เปี้ยยังหง

แม้ว่าพวกเขาจะตื่นขึ้นได้ไม่นาน แต่ความเข้าใจในการต่อสู้ยังได้รับการรักษาเอาไว้อย่างสมบูรณ์ พวกเขาารู้สึกได้ว่าผู้แข็งแกร่งเผ่ามนุษย์ผู้นี้สามารถคุกคามตนเองได้

ดังนั้นจึงตัดสินใจกำจัดคนผู้นี้เป็นคนแรก

เปี้ยยังหงโบกแขนเสื้อออกกระบืออย่างสง่างาม มือที่กุมกระบี่ดวงตาจากแสงดาวกลับทะลวงผ่านแขนเสื้อไปอย่างเงียบเชียบ!

หมัดปรากฏขึ้นในอากาศ ต่อยทำลายกระบี่แสงในมือของทิวตสวรรค์โดยตรงจนแตกเป็นเสี่ยงๆ

ในเวลาเดียวกันดอกไม้สีแดงที่หมุนโคจรด้วยความเร็วสูงก็ปล้นพุ่งออกจากข้างกายเปี้ยยังหงและโจมตีไปที่ใบหน้าของทิวตสวรรค์อีกตน

ดอกไม้แดงพลันแตกออกเป็นกลีบดอกไม้อันแหลมคมจำนวนนับไม่ถ้วน

เสียงกรีดร้องโหยหวนกลุ่มหนึ่งดังขึ้น แสงสว่างระเบิดออก

จากนั้นทั้งหมดพลันหยุดชะงัก

ชั่วขณะต่อมาแสงระเบิดออกอีกครั้ง ส่องสว่างไปถึงท้องฟ้าที่อยู่ห่าง

ออกไปสืบกว่าหลี่

ใบหน้าของทูตสวรรค์ทั้งสองมีบาดแผลขนาดเล็กมากมาย เลือดสีทองเปี่ยมไปด้วยพลังศักดิ์สิทธิ์หยดลงมาราวกับน้ำค้าง

พวกเขาองเบี่ยยังหงที่ถือกระบี่ลอยอยู่กลางอากาศ ดวงตายังคงปราศจากอารมณ์ ไม่มีอารมณ์ ไม่มีควมระแวงระวัง มีเพียงความไม่แยแส

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งทวีความน่าพรันพรียงขึ้นไปอีก

เสียงฟ้าคำรามระเบิดขึ้นนับครั้งไม่ถ้วนบนท้องฟ้า คลื่นปรมาณพวยพุ่งทำให้เศษสุดท้ายของเมฆขาวถูกทำลายไปในที่สุด

ผ่านไปครู่หนึ่งลำแสงนับไม่ถ้วนก็ร่วงลงมาจากท้องฟ้า ทำหน้าที่สุดท้ายก็เปลี่ยนเป็นเส้นสายเปลวไฟที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ดูแล้วคล้ายกับฝนหินอุกกาบาตก็มีปาน

ผู้คนในเมืองไปตีต่างพากันตกตะลึงและอยู่ในความโกลาหล พวกที่ชี้ขี้ลาดหน่อยก็เชื่อว่านี่เป็นทันท์สวรรค์และคุกเข่าคำนับอย่างต่อเนื่อง

เผ่าขนาดใหญ่และคฤหาสน์ของตระกูลมั่งคั่งเปิดใช้ค่ายกลทันทีเตรียมรับมือเปลวไฟและความร้อนอันดุเหมือนไร้สิ้นสุด ในขณะที่องค์กรภักษ์เผ่ามารในวัง ทหารในเมืองไปตีและผู้แข็งแกร่งจำนวนมากได้รับการควบคุมของสภาผู้อาวุโสก็เตรียมพร้อมเพื่อดับเปลวเพลิงที่อาจเกิดขึ้น

ทว่าสถานการณ์ไม่มากลัวอย่างที่คิด เส้นสายเปลวไฟหายไปก่อนที่จะตกถึงพื้น ไฟสวรรค์ที่หลงเหลืออยู่เพียงทำให้อากาศของเมืองไปตีอุ่นร้อนขึ้นราวกับฤดูคิมหันต์มาเยือนอย่างฉับพลัน มีเปลวไฟส่วนน้อยตกลงไปในแม่น้ำหงเหอ

ท้องฟ้าเหนือเมืองไปตีในตอนี้ถูกฝนึกและควบคุมเอาไว้ไม่มีเสียงหรือเส้นแสงใดสามารถทะลุผ่านไปได้ ผู้แข็งแกร่งแห่งผืนพิภพที่สามารถ

เข้าใจความหมายของลำแสงนั้นก็ไม่อาจมองเห็นได้ ส่วนชาวบ้านและเหล่าขุนนางเผ่ามารที่สามารถมองเห็นลำแสงเหล่านั้นก็ไม่รู้ว่ามันคือสิ่งใด
สิ่งที่ตกลงมาจากท้องฟ้าคือเลือด

เส้นสายเปลวไฟแต่ละเส้นคือเลือดหนึ่งหยด

เลือดเหล่านี้มาจากทั้งผู้แข็งแกร่งของผืนพิภพอื่นและจากผู้แข็งแกร่ง
ของผืนพิภพแห่งนี้

พวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นผู้อยู่ในเขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ เลือดของ
พวกเขาเปี่ยมไปด้วยพลังงานศักดิ์สิทธิ์ บริสุทธิ์ดังทองและร้อนยิ่งกว่า
หินหลอมเหลว

ตอนที่หยดเลือดศักดิ์สิทธิ์ตกกระทบแม่น้ำหงเหอ สัตว์อสูรขนาดยักษ์
เหล่านั้นก็ดำลึกลงไปที่ก้นแม่น้ำอย่างเงียบงัน ส่วนสัตว์อสูรจำนวนมาก
ที่ไม่ค่อยมีปัญญาก็ไม่อาจต้านทานความกระหายตามสัญชาตญาณได้เลย
แม้แต่น้อย พวกมันแหวกว่ายเต็มกำลังไปหาเลือดนั้น ก่อนจะแย่งชิงกัน
อย่างดุเดือดเพื่อที่จะกินมัน

สุดท้ายสัตว์อสูรที่สามารถกินเลือดเหล่านั้นได้ก็ถูกสัตว์อสูรที่
โหดเหี้ยมยิ่งกว่ากินไป เหตุการณ์เช่นนี้ดำเนินต่อไปอย่างโหดเหี้ยมและ
ซ้ำซากอยู่หลายรอบ

จนกระทั่งกลางดึกกว่าที่เลือดเหล่านี้จะได้ผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริง
สุดท้ายก็ถูกมังกรเพลิงที่มาจากส่วนลึกของต้นไม้สวรรค์ชิงไป

แต่มังกรเพลิงตัวนี้โชคไม่ดีนัก มันที่มีพลังในการต่อสู้ใกล้เคียงกับ
ผู้แข็งแกร่งขั้นรวบรวมดวงดาวกลับไม่อาจทนรับพลังงานศักดิ์สิทธิ์ที่
บรรจุกอยู่ในเลือดได้แม้แต่น้อย

มังกรเพลิงดินรอนอยู่ที่ก้นแม่น้ำอันเขียวกรากและอันตรายตลอดคืน
สุดท้ายตัวมันก็ลุกไหม้แล้วตายไป

ในคืนนั้นแม่น้ำหงเหอเจดจ้ำราวกับกำลังลุกไหม้

มีชาวบ้านเผ่ามารมากมายสังเกตเห็นความผิดปกติในแม่น้ำหรงเหอ พวกเขาคุกเข่าริมสองฝั่งแม่น้ำและสวดอธิษฐานไม่หยุด เผ่าภาวนาให้จักรพรรดิชาวออกจากการกักตนเร็วขึ้น ขอให้เทพเจ้าลงมาและทำตามคำอ้อนวอน ภาวนาให้ต้นไม้สวรรค์ทั้งเก้าที่ซ่อนอยู่ในสวนลึกของเมฆหมอกช่วยเผ่ามารต้านทานภัยพิบัติทั้งปวง

แม้ว่าลำแสงเหล่านั้นไม่ได้ตกลงสู่พื้นดิน ไม่ได้นำมาซึ่งไฟสวรรค์ อันน่าหวาดกลัว แต่เมืองไปตี้ก็ยังคงอยู่ในความโกลาหลที่สุด เพราะคลื่นปราณจากพายุฟ้าได้ทำลายสิ่งปลูกสร้างมากมาย โดยเฉพาะรั้วป้องกันบริเวณอุทยานเลี้ยงสัตว์และทุ่งเลี้ยงสัตว์ใกล้กับต้นไม้สวรรค์ทางซ้ายสุดถูกโค่นล้ม ทำให้สัตว์มากมายนับไม่ถ้วนหนีไป

เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและควบคุมสถานการณ์อย่างรวดเร็วที่สุด เมืองไปตี้จึงประกาศใช้กฎอัยการศึก ไม่มีผู้ใดสนใจชาวบ้านที่หมอบกราบอธิษฐานแม่น้ำหรงเหอ แต่พื้นที่ส่วนใหญ่ของเมืองนั้นเงียบสงบแล้ว ทุกที่เต็มไปด้วยทหารคอยลาดตระเวน พื้นที่ใกล้เขตต้องห้ามอย่างวังหลวงและภูเขาหินขาวได้รับการคุ้มกันจากองครักษ์เผ่ามารแห่งแม่น้ำหรงเหอ ที่มีฝีมือยอดเยี่ยมที่สุด

เขตริมแม่น้ำนอกเมืองถูกควบคุมน้อยกว่าอยู่บ้าง แต่ก็เงียบสงบกว่าปกติอยู่หลายส่วน ไม่มีผู้ใดกล้าออกจากบ้าน หรือหากออกมาก็จะหมอบคำนับแม่น้ำหรงเหอที่ลูกใหม่ ไหนเลยจะมีอารมณ์ซื้อสุรา ดังนั้นกิจการของโรงสุราเล็กๆ ย่อมไม่ดีนักและปิดร้านตั้งแต่หัวค่ำ

เซวียนหยวนพัวออกจากโรงสุราเล็กๆ ไปยังริมแม่น้ำ มองไปยังแสงไฟและเปลวเพลิงที่ลุกขึ้นจากสวนลึกของแม่น้ำ สัมผัสถึงกลิ่นอายศักดิ์สิทธิ์ที่แฝงอยู่ในนั้น ก่อนจะมองขึ้นไปบนฟ้าอย่างไม่รู้ตัวพลางคิดในใจว่าตอนกลางวันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ หรือจะเป็นการต่อสู้ระหว่างผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์จริงๆ

จากสำนักใจซึ่งถึงสำนักศึกษาศาสนาหลวง จากจึงตู่ถึงเมืองไปตั้ง
เด็กหนุ่มเฝ้าหมีผู้นี้มีมานะบากบั่นเสมอมา ผู้อื่นมองว่าแขนของเขา
พิการ แต่เขายังคงมั่นใจในตัวเองอย่างยิ่ง เช่นเดียวกับคนกลุ่มนั้นใน
สำนักศึกษาศาสนาหลวง แต่เขารู้ดีว่าตัวเองอยู่ในระดับใด และรู้ว่า
เขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ยังอยู่ห่างไกลจนไม่อาจจินตนาการได้ ต่อให้มอง
อีกนานกว่านี้ก็ไม่อาจพบอะไรในเพลิงศักดิ์สิทธิ์กลางแม่น้ำ เขาจึงรีบไปจาก
ริมแม่น้ำและกลับบ้านของตน

บ้านเขาก็อยู่ในเขตริมแม่น้ำนอกเมือง เป็นที่ซึ่งมีชื่อว่าทางตันสน
คนจนมากมายในเมืองไปตั้งอาศัยอยู่ที่นี้ บ้านเรือนส่วนใหญ่ถูกสร้างด้วย
ไม้สนที่ธรรมชาติราคาถูกที่สุด พวกมันพอจะกันร้อนกันหนาวได้บ้าง เพียงแต่
การระบายน้ำไม่ค่อยดี เมื่อเดินอยู่ในที่แห่งนี้ก็มักจะไต่กลิ่นเหม็นอยู่
เป็นระยะ

เซวียนหยวนพัวดูเหมือนจะไม่สนเรื่องพวกนี้เลยตอนที่เขาเดินไป
ตามทางเดินลาดชันอย่างเงี้ยวบังนี้ ไม่ว่าเสียงสภจากบ้านเรือนข้างทาง
เสียงผีโผล่มาจากระยะไกล หรือรถม้าบินที่บินผ่านอากาศราวกับเปลวไฟ
ก็ไม่อาจทำให้เขาเปลี่ยนสีหน้าได้เลยแม้แต่น้อย

ตอนที่ 120

กระบี่เหล็กยังคงอยู่ หน้าตาไม่เคยเปลี่ยน

หลังจากเลี้ยวขวาในตรอกเล็กๆ ที่ชื่อซานเหอหลี่และเดินไปจนสุดทาง เซวียนหยวนพัวผลึกเปิดประตูไม้ที่ค่อนข้างเก่าและมาถึงเรือนหลังน้อยที่เขาอาศัยอยู่ในช่วงหลายปีมานี้

ลานเรือนแห่งนี้เล็กมาก แต่ละด้านกว้างเพียงหนึ่งจั้ง ทว่าก็สะอาดอย่างมาก บนพื้นปูด้วยหินสีขาว มีต้นสนที่ยังสูงไม่เท่าตัวคนปลูกอยู่กลางหินขาว ตัดกับกำแพงสีเทาและหลังคาสีดำอย่างงดงาม

รอบเรือนหลังน้อยคือวัดเทียนชู่ประจำทางต้นสน บริเวณนี้จึงเงียบสงบอย่างมาก นอกจากเสียงระฆังที่ดังในยามรุ่งอรุณและพลบค่ำ ก็ไม่มีเสียงอะอะโวยวายอื่นใดอีก

กล่าวได้ว่าเรือนหลังนี้เป็นสิ่งปลูกสร้างที่ดีที่สุดเ็นทางต้นสน แต่น้อยคนที่จะรู้

เซวียนหยวนพัวเดินผ่านหินขาวและนั่งลงที่พื้นไม้ตรงหน้าทางเข้าตัวเรือน เขาถอดรองเท้าออก เปลี่ยนมาใส่ถุงเท้าขาวสะอาดแทน

ก่อนที่จะเข้าไป เขามองไปที่กองฟืนข้างประตู

กองฟืนไม่ได้สูงนัก แต่ก็จัดวางอย่างเป็นระเบียบ หากพิจารณาดู

ให้ตีจะพบว่าพื้นแต่ละท่อนมีขนาดและความหนาใกล้เคียงกันแทบทุกประการ

เชวียนหยวนพัวเงียบงันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยื่นมือเข้าไปในกองพื้น และดึงพลองเหล็กเล่มหนึ่งออกมาช้าๆ

พลองเหล็กนี้ไม่มีขอบและมุม ยิ่งไม่มีความแหลมคมแต่อย่างใด ดูธรรมดาสามัญไม่มีอะไรโดดเด่น

แต่ความจริงแล้วนี่คือกระบี่

ไม่ว่าทำเนียบร้อยศีศตราวุธจะจัดอันดับอย่างไร กระบี่เล่มนี้ล้วนต้องอยู่ในสิบอันดับแรก

ผู้ใดจะคาดคิดว่ากระบี่ภูผามหาสมุทรในตำนานจะมาอยู่ในเรือนน้อยหลังหนึ่งในเขตคนยากจนของเมืองไปได้ ทั้งยังถูกผู้เป็นเจ้าของซุกไว้ใต้วงกอนพื้นอย่างสงบๆ อีกด้วย

ตอนที่อยู่ในสำนักศึกษาศาสนาหลวงมันก็ถูกปฏิบัติไม่ต่างกัน ทั้งยังเคยเปื้อนควันและน้ำมันในครัว ถึงกับถูกใช้เป็นไม้เขี่ยพื้นในเตาอีกด้วย

เชวียนหยวนพัวถือกระบี่เหล็กขณะผลัดประตูเข้าห้องไป

พื้นในห้องนี้เล็กมาก มีโต๊ะเตี้ยหนึ่งตัวและเบาะกลมไม่กี่ใบเท่านั้น ตรงกลางมีประตูกระดาศกั้นพื้นที่นั้นกับพื้นที่ที่เขาพักอาศัยอยู่

เชวียนหยวนพัวมองไปยังประตูกระดาศ กำกระบี่เหล็กในมือซ้ายแน่นขึ้น ลมหายใจยังคงสงบราบเรียบทว่าสีหน้ากลับเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม

ประตูกระดาศบางมาก ไม่ต้องกล่าวถึงการใช้กระบี่ภูผามหาสมุทรเพียงแค่วางแข็งแรงกำยำของเขาเป่าลมออกไปก็เพียงพอให้ประตูกระดาศล้มลงได้

แล้วเขาหวาดระแวงสิ่งใดกัน ถึงกับดูหวาดกลัวอยู่บ้าง

ทันใดนั้นเสียงหนึ่งก็ดังมาจากอีกด้านของประตูกระดาศ

"ข้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นใคร แต่เมื่อเจ้าสามารถรับรู้การมีอยู่ของเราได้ทันทีที่เข้ามาในเรือนน้อยหลังนี้ เจ้าก็น่าจะเป็นผู้บำเพ็ญเพียร โปรดเข้ามาคุยกัน"

เซวียนหยวนพัวไม่มีท่าที่ตื่นตกใจ เพียงมองประตูกระดาศกลางเอี้ยตามเสียงเครื่องขิม "พวกเจ้าเป็นใคร"

อีกฝั่งของประตูกระดาศ

ในห้องมีด้ามวอยู๋บ้าง ล้ำแสงจากรถม้าบินบนท้องฟ้าทะลุผ่านหน้าต่างเข้ามาเป็นระยະๆ ให้แสงสว่างเป็นครั้งคราว

บนผนังมีคราบเลือด เลือดบางส่วนส่องประกายสีทองจางๆ แต่ไม่มีกลิ่นพลังปราณใดๆ

นักพรตหญิงผู้หนึ่งนั่งพิงผนัง หน้าตานางงดงามยากจะบอกอายุได้ ใบหน้าเต็มไปด้วยกลิ่นอายโหดเหี้ยมทว่าดวงตากลับเต็มไปด้วยความกลัว

อาลักษณ์ผู้หนึ่งนั่งอยู่ข้างนาง ใบหน้าซีดขาวเล็กน้อยแต่สีหน้ายังสุขุมเหมือนเช่นเคย

เป็นเปี้ยยังหงกับอู่ยงปี้ หากไม่ใช่เพราะมูฮูหยินต้องไปรักษานี้กบนท้องฟ้าเหนือเมืองไปตี้และเสื่อกคลุมดำต้องปกปิดความลับสวรรค์นี้ สามีภรรยาคู่นี้คงยากจะเอาชีวิตรอดมาได้ แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังได้รับบาดเจ็บสาหัสด้วยน้ำมือทูตสวรรค์ทั้งสองและต้องจ่ายค่าตอบแทนไปมากมาย

อู่ยงปี้ตกใจและโมโหกับคำพูดของเปี้ยยังหง "แทนที่จะรีบฆ่าเขา เจ้ากลับเชิญเขาเข้ามาอย่างนั้นหรือ!"

"เขาเป็นเจ้าของที่นี่ จะถูกแทงไล่ออกไปได้ที่ไหนกัน" เปี้ยยังหงมองไปที่เงาร่างตรงหน้าประตูกระดาศและกล่าวอย่างสุขุม "พวกเราไม่อาจเคลื่อนไหว แล้วก็ไม่สามารถออกไปต้อนรับเจ้า โปรดเข้ามาเถิด"

เซวียนหยวนพัวครุ่นคิดอยู่เงียบๆ ครู่หนึ่งหลังจากได้ยินประโยคนี้

จากนั้นเขาก็ถือกระบี่เหล็กและเดินไปผลักเปิดประตูกระดาศ

ในตอนแรกเขามองเห็นผลึกแก้วกองหนึ่งบนพื้น เจดีย์เล็กสองหลัง และไม้วิญญานหลายชิ้น

เห็นได้ชัดว่านี่เป็นค่ายกลรูปแบบหนึ่งที่สามารถป้องกันไม่ให้คลื่นพลังปรารถนากายในค่ายกลแผ่ออกไป ทำให้ไม่ถูกค้นพบ

จากนั้นเขาก็เงยหน้ามองไปยังคนสองคนที่นั่งพิงผนังอยู่

ไม่ใช่ว่าลูกหมีแห่งสำนักศึกษาศาสนาหลวงมีความระวังมากขึ้นตามวัย แต่เป็นเพราะวันนี้มีเรื่องมากมายเกิดขึ้นในเมืองไปตี้ อองครักษ์เผ่ามารแห่งแม่น้ำหงเหยงยังคงค้นหาไปทุกที่ รถม้าบินยังคงบินอยู่บนท้องฟ้าราตรี เขาจึงต้องระมัดระวังอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ตอนที่เขาเห็นนักพรตหญิงที่ใบหน้าซีดขาวและดูระแวงระวังผู้นั้น เซวียนหยวนพัวก็นิ่งอึ้งไป

ตอนที่เขาเห็นแขนที่ขาดตัวของนางและเลือดที่ไหลซึมทั้งร่าง เขาก็อดเหม่อลอยไม่ได้ก่อนคิดในใจว่านี่คืออวัฏจักรแห่งกฎสวรรค์อย่างนั้นหรือ

ค่าคืนหนึ่งเมื่อครั้งอดีต นักพรตหญิงผู้นี้มาเยือนจึงตูและฆ่าหมาจรจัดตัวหนึ่งอย่างโหดเหี้ยม กวนไปพยายามหยุดนาง นางจึงตัดแขนเขา

ต่อมานักพรตหญิงผู้นี้ก็ทำลายกำแพงเข้ามาในสำนักศึกษาศาสนาหลวง นางตั้งใจจะฆ่าเซวียนหยวนพัวเพียงเพื่อระบายอารมณ์

หากไม่ใช่เพราะเจตนาหมายของซูหลี่ เขาคงตายในคืนนั้นและสำนักศึกษาศาสนาหลวงคงถูกทำลายไปแล้ว

ในสายตาเขาในตอนนั้น นักพรตหญิงผู้นี้แข็งแกร่งและโหดเหี้ยมไม่ต่างอันใดกับผีร้ายอย่างแท้จริง

ผู้ใดจะคาดคิดว่าเมื่อพบกันอีกครั้งในหลายปีต่อมา นักพรตหญิง

ผู้นี้จะบาดเจ็บสาหัสซ้ำยังแขนขาตไปข้างหนึ่ง...

เซวียนหยวนพัวไม่พูดอะไร เขาเคลือบสายตาไปทางบุรุษในชุดอาลักษณ์ผู้นั้น

ไม่มีบาดเจ็บแลบนร่างเขา ไม่มีแม้แต่ฝุ่นผง สีหน้าสุขุมอย่างมาก แต่เซวียนหยวนพัวสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของความตาย เห็นได้ชัดว่าคนผู้นี้บาดเจ็บสาหัสในส่วนลึกของร่างกาย เมื่อคิดถึงตรงนี้ เซวียนหยวนพัวก็พลันรู้สึกเศร้าสลดขึ้นมา เมื่อนักพรตหญิงคืออู่ยงปี้ คนผู้นี้ก็ยอมเป็นเปี้ยย้งหงบนโลกนี้ผู้ใดกันที่สามารถทำให้เปี้ยย้งหงกับอู่ยงปี้บาดเจ็บเช่นนี้ได้ เขาเคยถกคำถามนี้กับถึงซานสื่อลี้ระหว่างที่คุยเล่นกันในสำนัก

ศึกษาศาสนาหลวง

ผู้ที่สามารถเอาชนะสามภรรยาในเขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ผู้นี้ได้ก็มีแต่คู่สามีภรรยาผู้ศักดิ์สิทธิ์ หรือก็คือจักรพรรดิชาวกับจักรพรรดินีชาว

ปัญหาก็คือจักรพรรดิชาวกำลังกักตน แล้วผู้ช่วยของจักรพรรดินีชาวคือผู้ใด

ตอนที่เซวียนหยวนพัวคิดเรื่องเหล่านี้ สายตาของเปี้ยย้งหงก็มองไปที่กระบี่เหล็กในมือเขา

กระบี่ภูผามหาสมุทรนอนอยู่ในสระกระบี่ของสวนใจมาหลายปี หลังจากนั้นก็ซ่อนอยู่ในสำนักศึกษาศาสนาหลวงมาตลอดโดยไม่เคยปรากฏตัว แม้จะไม่เคยเห็นมันมาก่อน แต่เปี้ยย้งหงก็สามารถรับรู้ได้ว่ากระบี่เล่มนี้บรรจุไว้ด้วยความแข็งแกร่งที่ไม่ธรรมดา เช่นนั้นผู้ที่ใช้กระบี่เล่มนี้เล่า

คนผู้นี้ต้องเป็นผู้แข็งแกร่งเผ่ามารเท่านั้น

เปี้ยย้งหงถอนหายใจ หากนี่เป็นชะตาของตน ก็ไม่อาจทำอะไรได้แล้ว แต่เซวียนหยวนพัวไม่ได้ทำอะไร ไม่ได้ลงมือหรือส่งสัญญาณเตือน

ไปข้างนอก

เขาจึงเสียบไปครู่หนึ่งแล้วกล่าว "พวกท่านต้องการยาอะไร"

ได้ยินเช่นนี้เป็ยยังหงก็ตกตะลึง

ทว่าอุ้งยงปีกลีบกล่าวอย่างเกลียดชัง "เจ้าคิดจะทำอะไร อย่านำ
คิดทำร้ายพวกเรา!"

เห็นได้ชัดว่านางจำเซวียนหยวนพั่วได้

ตอนที่นางกับเป็ยยังหงหนีออกจากหน้าผากก็บาดเจ็บสาหัสแล้ว
ตอนนี้อย่าว่าแต่ต่อสู้เลย กระทั่งยื่นให้มันคงก็ยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

สองฝั่งแม่น้ำหงเหอเริ่มถูกปิดผนึก ไม่มีทางที่จะปกปิดร่องรอยได้
พวกเขาจึงเสี่ยงเข้ามาในเมืองไปตี โดยหวังว่าจะใช้ความวุ่นวายมองหา
โอกาสรอดชีวิต

ตอนนี้เมืองไปตีกำลังอยู่ในความโกลาหลอย่างแท้จริง แต่ต่อมา
ก็มีผู้แข็งแกร่งเผ่ามารมากมายเริ่มปรากฏตัวขึ้น เห็นได้ชัดว่ากำลังไล่ล่า
พวกเขา

พวกเขาหลบหนีไปทั่วเมืองและมาถึงเขตริมแม่น้ำนอกเมืองที่
การคุ้มกันค่อนข้างหละหลวม พวกเขาเดินเข้าไปในทางตันสนก่อนจะ
สัมผัสได้ถึงพลังวิญญาณบางอย่างในตรอกนี้ จึงตามมันมาและลอบเข้าไป
ในเรือนน้อยหลังหนึ่ง ทว่าพวกเขายังไม่ทันได้เสาะหาที่มาของพลังวิญญาณ
นั้น อากาธาบาดเจ็บของพวกเขาก็กำเริบขึ้นมาจึงรีบตั้งค่ายกล

จากนั้นเซวียนหยวนพั่วก็กลับมา

ตอนที่ 121

พวจ

อุ้ยงี้ไม่เคยคาดคิดว่านางจะพบคนผู้นี้ในเมืองไปได้

แม้ว่าเซวียนหยวนพั้วจะออกจากจิงตูไปหลายปีแล้ว แต่ในสายตานาง
คนผู้นี้ไม่มีทางลืมความแค้นในปีนั้น เช่นเดียวกับนาง

เบื้องหลังคำพูดและการกระทำที่ดูเหมือนไม่มีเจตนาร้ายของเขา
ต้องซ่อนแฝงความมุ่งร้ายอย่างที่สุดเอาไว้เป็นแน่ เช่นเดียวกับที่นางทำ
เป็นปกติ

เซวียนหยวนพั้วไม่พูดอะไร

อุ้ยงี้พูดคำนั้นออกมาด้วยความโกรธล้าลึก รวากับนางต้องการ
กัดเขา แต่ดวงตานางกลับเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

เห็นได้ชัดว่าตอนนี้นางกำลังหวาดกลัว กลัวว่าเซวียนหยวนพั้วจะ
ฆ่านางหรือป่าวประกาศที่อยู่ของนางต่อผู้แข็งแกร่งเผ่ามารในเมืองไปได้

เมื่อเห็นภาพเช่นนี้ เซวียนหยวนพั้วไม่ได้รู้สึกยินดี มีเพียงความรังเกียจ
และสงสาร

เขากล่าวกับเปี้ยย้งหง "คลังเก็บยาของเผ่ากวางอยู่ไม่ไกลจากที่นี่
ข้ารู้จักคนดูแลจึงน่าจะสามารถหายยาได้บ้าง"

เปี้ยยังหงตอบ "หากเป็นเช่นนี้ก็รีบกวนน่องชายแล้ว"

อู่ฉงบี้กล่าว "แต่ข้าไม่ไว้ใจเจ้า"

เซวียนหยวนพั่วไม่สนใจนาง เขารับเทียบยาที่เปี้ยยังหงเขียนแล้ว
ออกจากห้องไป

หลังจากได้ยินเสียงประตูลานเรือนปิดลง สีหน้าของอู่ฉงบี้ก็
เปลี่ยนไป นางตะโกนใส่เปี้ยยังหงด้วยความโกรธและกังวล "เจ้าลูกหมี่นั้น
มีความแค้นเท่ากับข้า เจ้าปล่อยเขาไปตอนนี้เขาต้องแจ้งพวกเผ่ามารแน่!
เจ้าไม่รู้จักเขาด้วยซ้ำ แล้วเหตุใดถึงไว้ใจเขามากกว่าข้า!"

เปี้ยยังหงตอบอย่างสงบ "แม้ข้าจะไม่รู้จักคนผู้นี้ แต่ข้ารู้ว่าเขาเป็น
ศิษย์สำนักศึกษาศาสนาหลวง"

อู่ฉงบี้ตกตะลึงเล็กน้อยกับคำพูดนี้ นางไม่พูดอะไรอีก เพียงแต่
มือขวานางสั่นเทาเล็กน้อย บ่งบอกว่าความรู้สึกของนางในตอนนั้นไม่สงบ
อย่างยิ่ง

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าไร เซวียนหยวนพั่วก็กลับมาที่เรือนหลังน้อย
ในซานเหอหลี่ มือถือห่อของหนักอึ้งซึ่งดูเหมือนจะบรรจุสิ่งของมากมาย
มาด้วย

เปี้ยยังหงกล่าวขอบคุณเขาอย่างจริงใจ เซวียนหยวนพั่วส่ายหน้า
ก่อนจะแกะเปิดห่อนั้นและนำยาข้างในออกมา

ทันใดนั้นในห้องอันเงียบสงบพลันเกิดลมพัดเมื่อเส้นด้ายของ
แล็บัดนับไม่ถ้วนสะบัดขึ้นโจมตีใส่เซวียนหยวนพั่ว

เซวียนหยวนพั่วไม่คิดว่าจะถูกโจมตีจึงไม่อาจตอบโต้ได้ทัน ยังดีที่
กระบี่ภูมามหาสมุทรลอยขึ้นขวางเหนือศีรษะเขาได้ทันการณ์ ป้องกัน
แล็บัดไว้

มีเสียงทู่หนักดังขึ้น เรือนหลังน้อยส่ายไหว ฝุ่นในรอยแตกของ
พื้นกระดานถูกแรงสั่นสะเทือนทำให้ฟุ้งกระจายขึ้นมา

หากไม่ใช่เพราะมีค่ายกलที่ก่อกำเนิดจากไม่วิญญานและเจตียอยู่
ความปั่นป่วนคงจะมากกว่านี้ไม่น้อย

เซวียนหยวนพัวคูกเข้าข้างหนึ่งกับพื้นมือถือกระบี่เหล็กขวางด้านทาน
ไว้ตรงหน้า เขารู้สึกเหมือนถูกเขาทั้งลูกกดทับลงมา ทำให้เหน็ดเหนื่อย
อย่างมาก ลมหายใจหนักหน่วงขึ้น

เขาเงยหน้าขึ้นก็เห็นแววตาคัลล่ายอยากจะกินคนของอู่ฉงปี๋จึงตะโกน
อย่างโมโหและสับสน "เจ้าบ้าไปแล้วหรือ!"

อู่ฉงปี๋ก็หัวเราะ "ตอนนั้นข้าอยากฆ่าเจ้า คินนี้ข้าจึงไม่ยอมรับ
ความเมตตาจากเจ้า เพราะนั่นไม่เท่ากับการยอมฆ่าหรือก หรือ ดังนั้น
เจ้าต้องตาย แล้วก็มีเพียงคนตายที่ไม่อาจแพร่พรายความลับได้!"

เซวียนหยวนพัวเติบโตขึ้นในเผ่าซึ่งอาศัยอยู่ในป่าเขาอันห่างไกล
หลังจากไปถึงจึงตึกศึกษาและใช้ชีวิตอยู่ในสำนักใจชิงและสำนักศึกษา
ศาสนาหลวงที่ล้วนเป็นสถานที่เรียบง่ายที่สุด ทำให้เขาไม่เข้าใจตรรกะนี้
ของอู่ฉงปี๋โดยสิ้นเชิง เขาเอ่ยอย่างโมโห "เหตุใดภรรยาท่านถึงได้ชั่วร้าย
เช่นนี้!"

แม้จะโหดเหี้ยมและบ้าคลั่ง แต่ถึงอย่างไรอู่ฉงปี๋ก็ยังเป็นผู้แข็งแกร่ง
ขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ แม้จะแขนขาดและบาดเจ็บสาหัส นางก็ยังแข็งแกร่ง
กว่าเซวียนหยวนพัวหลายเท่า

กระบี่เหล็กค่อยๆ ตกลงเมื่อเซวียนหยวนพัวใกล้จะยืนหยัดต่อไป
ไม่ไหว แต่ทันใดนั้นก็มียี่สิบปรากฏขึ้นในห้อง

สีนั้นเป็นสีแดงเจิดจ้า ชุ่มชื้นสดใหม่หาใดเปรียบ ที่แท้แล้วมันคือ
ดอกไม้แดงดอกนั้น

ใบหน้าของอู่ฉงปี๋เต็มไปด้วยความตกใจและหวาดกลัวเมื่อได้เห็น
ดอกไม้แดงดอกนั้น นางรีบดึงสับคดกลับไปป้องกันตัวอย่างรวดเร็วปาน
สายฟ้า

เปี้ยยังหงใช้นิ้วมือนึกเส้นลมปราณสองเส้นของคู่ขงบื้ออย่างรวดเร็ว
ปานสายลม

คู่ขงบื้อเดือดดาลถึงขีดสุด นางเคลื่อนปราณแท้ออกมาทำลายฝืนึก
และตอบโต้กลับไป

เปี้ยยังหงเก็บนิ้วกลับมา ไม่เคลื่อนไหวใดๆ ยามเห็นแล้บัดฟาดมา
ตรงหน้า

คู่ขงบื้อตื่นตะลึงเล็กน้อย การเคลื่อนไหวของนางพลันเชื่องช้าลง
เลือดแท้พุ่งออกจากปากของเปี้ยยังหงคำใหญ่ โปหน้าขีดขาวลง
ในทันใด

ดอกไม้แดงลอยกลับมาอยู่ข้างกายเขา มันลอยอยู่เฉยๆ หยดน้ำค้าง
ค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนกลีบดอกไม้ที่เสียหายหนัก ดูราวกับกำลังหลั่งน้ำตา
หลังหนีออกจากหน้าผา เปี้ยยังหงต้องใช้เวลาหลายชั่วยามจึงจะ
รวบรวมปราณแท้เพียงเล็กน้อยได้อีกครั้ง ทว่าตอนนี้มันได้สลายไป
พร้อมกับเลือดแท้ค่านั้นแล้ว

เมื่อเห็นภาพนี้คู่ขงบื้อก็เข้าใจบางอย่างได้ในที่สุด นางส่งเสียงร้อง
ด้วยความตกใจ วิ่งไปกอดเขาและร้องให้คร่ำครวญ

"เจ้าบ้าไปแล้ว! ก็แค่ลูกหมี่ตัวหนึ่ง!"

เซวียนหยวนพัวมีสีหน้างุนงงมาก

เขาไม่เข้าใจว่าแท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้น

เห็นได้ชัดว่าเขาต้องการช่วยคนทั้งสองด้วยความหวังดี แต่เหตุใด
คู่ขงบื้อกลับอยากฆ่าเขา แล้วเหตุใดเปี้ยยังหงถึงได้ปกป้องเขา เหตุใด
คู่ขงบื้อที่ดูเหมือนโกรธแค้นจนไม่ต้องการสิ่งใดมากไปกว่าให้เปี้ยยังหง
ตายในตอนแรกถึงได้ดูเหมือนไม่ต้องการสิ่งใดมากไปกว่าตายแทน
เปี้ยยังหงหลังจากที่เห็นเขากระอักเลือดออกมา

สามีภรรยาผู้แข็งแกร่งแห่งผืนพิภพคู่นี้เป็นบ้าไปแล้วหรือ

เซวียนหยวนหัวเสียบังนั้ไปครู่หนึ่งแล้วกล่าว "ตอนนี้มีคนมากมาย ต้องการจับตัวพวกท่าน อีกสองวันนี้จะมีเหตุการณ์ใหญ่เกิดขึ้นในเมืองไปตี้ มีผู้แข็งแกร่งมากมายทยอยมาที่นี่อย่างต่อเนื่อง พวกท่านควรอยู่ที่นี้ 'ไม่ออกไปไหน ข้ามีเรื่องบางอย่างต้องทำในช่วงสองวันนี้' ถึงตอนนั้น พวกเราค่อยมาดูกันว่าจะทำอย่างไรต่อไป"

หลังกล่าวจบเขาก็เก็บกระบี่ภูผามหาสมุทร วางยาในห่อ อาหาร และน้ำดื่มลงบนพื้นแล้วลุกขึ้นเดินจากไป

ตอนที่เขาไปถึงประตูระดาษก็หยุดและรีบกล่าว "นายท่าน คนเช่นท่านแต่งงานกับสตรีผู้นี้ได้อย่างไร"

เปี้ยยังหงไม่ตอบคำถามนี้

ประตูไม้ของลานเรือนปิดลงอีกครั้ง ทุกสิ่งกลับมาเสียบังนั้ มีแค่เสียงลมราตรีพัดผ่านต้นสนเดี่ยวเบาๆ

ภายในห้องเสียบังนั้ไปเป็นเวลานาน บรรยากาศเปลี่ยนเป็นกดดันมากขึ้นเรื่อยๆ จนชวนให้รู้สึกกระอักกระอ่วนใจ

อู่ฉงปี้มองไปที่เปี้ยยังหงและกล่าวเสียงสั้น "ศิษย์พี่ เจ้าเสียใจ มาตลอดที่ตัดสินใจแต่งงานกับข้าใช่หรือไม่"

เปี้ยยังหงมองนางและยิ้มบางๆ "เจ้าคิดไร้สาระอันใด"

"คิดว่าไม่ใช่ครั้งแรกที่ท่านได้ยินคำถามแบบนี้เจ้าลูกหมี่ถาม" อู่ฉงปี้ยังคงคิดถึงรู้สึกโกรธและอับอาย "เจ้าคิดว่าข้าไม่รู้หรือ ตรงหน้าสุสาน เทียนซู บนยอดเขาเซิ่งหนิว ไม่ว่าจะป้จักพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์หรือหวังพั้ว สายตาที่พวกเขา มองมาที่เจ้ากับข้าไม่ได้บ่งบอกเช่นนั้นหรือ ทว่าทั้งได้หล้า ล้วนคิดว่าข้าไม่คู่ควรกับเจ้า!"

เปี้ยยังหงทอดถอนใจ "เรื่องของเจ้ากับข้าจำเป็นต้องสนว่าคนอื่น คิดอย่างไรด้วยหรือ"

อู่ฉงปี้ตะโกน "เจ้าก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ เจ้าก็คิดว่าข้ามักทำให้"

เจ้าชายหันหน้าต่อผู้คนที่อยู่บ่อยๆ!"

เป็ยยังงมองนางอย่างสงบและกล่าว "ศิษย์น้อง ข้าไม่เคยเสียใจ
ที่แต่งงานกับเจ้า ข้าแค่เสียใจที่ตลอดหลายปีมานี้ข้ารักและเอ็นดูเจ้า
มากเกินไป"

ยามที่กล่าวถ้อยคำนี้ สีหน้าเขาจริงใจอย่างมาก

คู่ชงยี่นี่งั้งไป

ไม่รู้ว่านางเข้าใจความหมายในคำพูดนั้นหรือไม่

นางรู้ว่าค้่าต้องพูดอะไรบางอย่าง แต่กลับพบว่าไม่รู้ว่าค้่าควรจะ
พูดอะไรดี

นางรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างมากและเริ่มร้องไห้ คิดในใจ
ว่าเหตุใดตอนนั้นถึงได้โชคร้ายมาพบคนผู้นี้เข้า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3GECiHH>